

75 í skólanum á síðastliðnum vetri, þegar hin langvinnu veikindi gengu þar, inniheldur í því
15. maí. tilliti alvarlegar bendingar.

Samkvæmt því, sem nú hefir verið sagt, staðfestum vjer eptirfylgjandi ákvarðanir til eptirbreytni:

1. Næstkomandi skólaár verður ekki veitt inntaka í hinn lærða skóla fleiri en hjer um bil 16 lærisveinum. Framvegis verður það af stiptysfirvöldunum ákveðið, eptir uppástungu rektors við lok hvers skólaárs, hversu margir nýsveinar geta fengið inntöku í skólann hið komanda ár.
2. Inntökupróf nýsveina skal framvegis halda einu sinni á ári, á haustin næstu dagana áður en skólinn er settur, eptir nákvæmari ákvörðun rektors. Þó má á yfirstandandi ári einnig halda inntökupróf í júnímánuði.
3. Ef piltur, sem hefur setið tvö ár í sama bekk, ekki verður álitinn hæfur til að flytjast upp úr bekknum, missir hann skólann. Vegna langvinnra veikinda skólapilts má gjöra undantekningu frá þessari reglu með úrskurði stiptysfirvaldanna eptir tillögum rektors.
4. Framvegis verður engum skólapilti veitt leyfi til að sofa í skólahúsinu sem óreglulegum heimasveini.

Um leið og vjer biðjum yður, herra rektor, að láta þessar ákvarðanir verða kunnar kennurum og lærisveinum skólans, skulum vjer geta þess, að vjer höfum hlutazt til um, að þær verði birtar á prenti í stjórnartíðindunum.

76 — *Brjef landshöfðingja til amtmannsins yfir norður- og austurumdæminu um*
15. maí. gangnatak mörk milli 2 rjetta. — Eptir að hafa meðtekið með 2 brjefum sýslumannsins í Húnavatnssýslu þær frekari skýringar viðvíkjandi gangnatak mörkum milli Skrapatungu- og Landsendarjetta, er jeg beiddist í brjefi mínu til yðar amtmaður, frá 5. júní f. á., vil jeg tjá yður úrskurð minn á þessu máli, til þóknanlegrar leiðbeiningar og birtingar fyrir hlutadeigöndum.

Land það milli Hallár og Norðrár í Vindhælishreppi, er ágreiningur hefir verið um, hvort smala ætti til Landsendarjettar eða Skrapatungurjettar, er eptir því sem allir hlutadeigendur játa, heimalönd og búfjárhagar Vindhælishreppsmanna, en ekki partur úr Skrapatunguafrijettt. Margir búendur í Vindhælishreppi nota landið fyrir afrjettarfe sitt, og var það lengi smalað til Skrapatungurjettar, sem var aðal skilarjett í suðurhluta Vindhælishrepps, en með því að margir Vindhælishreppsmenn voru óánægðir með þetta fyrirkomulag, komu þeir því til leiðar, að hreppsnefndin í Engihlíðarhreppi, þar sem margir búendur nota Skrapatunguafrijettt, átti fund við hreppsnefndina í Vindhælishreppi á Höskuldsstöðum 4. marz 1875 og var þar samþykkt af báðum hreppsnefndum að nýja skilarjett skyldi byggja á svo nefndum Landsenda, og að allt land fyrir norðan Norðurá skyldi ganga að þessari nýju rjett. Þessari samþykkt áfrýjuðu nokkrir búendur í Engihlíðarhreppi til sýslunefndarinnar í Húnavatnssýslu, er 12. júní 1875 fjellst á, að Landsendarjett yrði lögrjett; en aptur á móti úrskurðaði, að ganga skyldi til Skrapatungurjettar ekki að eins Skrapatunguafrijettt en einnig landið þar fyrir norðan út að Hallá, eins og verið hafði áður, en Landsendarjett var gjörð lögrjett. Hreppsnefndirnar í Engihlíðar og Vindhælishreppum áttu þar eptir nýjan fund með sjer að Höskuldsstöðum 17. nóvembr. 1875 og gjörðu þær nýja samþykkt um gangnatak mörkin milli nefndra rjetta, þannig að þau nú fyrst um sinn um 3 ár, yrðu sem næzt landamerkjum jarðarinnar Syðrieyjar og

Höskuldsstaða kirkjulands upp á há Dýnufjall, en þegar málið þar eptir var borið undir sýslunefndina, neitaði hún 11. febr. 1876 að staðfesta þessa samþykkt, að svo miklu leyti sem hún kæmi í bága við ályktun sýslunefndarinnar 12. júní 1875. Á fundi 14. febr. 1877 varð niðurstaðan hin sama, þó sýslunefndin meðfram lýsti yfir því, að hún hefði «ásett sjer að fengnum nægum upplýsingum að taka málefni þetta til nýrrar athugunar og «endilegra úrslita» og að fresta sökinni «að því leyti sem hreppsnefndin í Vindhælis-«hreppi hefir nú í 2 haust óhlýðnast úrskurðum sýslunefndarinnar». Þegar málinu var skotið til amtsráðsins ályktaði það 14. febr. 1877, að úrskurður sýslunefndarinnar skyldi standa, og hefir samkvæmt brjefi yðar, herra amtmáður frá 4. febr. f. á. ráðið byggt þenna úrskurð sinn á því, að sýslunefndinni samkvæmt 39. grein tilsk. 4. maí 1872 bæri síðasta úrskurðarvald í öllum fjallskilamálum, og að hvorki sje eðlilegt nje haganlegt að skjóta slíkum málum undir æðra úrskurð, nema því að eins, að 2 eða fleiri sýslunefndir greini á um gangnatakmark sýslna á milli eða annað það, er að fjallskilamálum lýtur, enda liggi það í augum uppi, að hver sýslunefnd hlýtur að hafa mestan kunnugleika í sínu hjeræði.

Jeg er nú amtsráðinu samdóma um, að þegar spurning er um eitthvert fjallskilamál, verður að meta mjög mikið tillögur sveitastjórnarvaldanna á staðnum; en einmitt samkvæmt þessari reglu, get jeg ekki fallizt á úrskurð sýslunefndarinnar í Húnavatnssýslu frá 12. júní 1875, er virðist eptir áskorun einstakra manna að hafa felld úr gildi sameiginlega ákvörðun 2 hreppsnefnda. Þó 39. gr. tilsk. 4. maí 1872 skipi sýslunefndum að semja reglugjörðir um notkun afrjetta o. fl., hefir 17. gr. hinnar sömu tilskipunar falið hreppsnefndum myndugleika þann, er hreppstjórar áður höfðu í slíkum málum. Hreppsnefnd verður því að geta gjört allar þær ákvarðanir viðvíkjandi fjallskilum innan takmarka hreppsins, sem eigi koma í bága við reglugjörð sýslunefndarinnar eða rjettindi annara hreppa, og er það vitaskuld, að myndugleiki sá, er getur um í 17. gr. tilsk. 4. maí 1872 ber undir fleiri en eina hreppsnefnd, ef utanhreppsþændur eiga upprekstur á viðkomandi fjallland. Það verður nú ekki sjeð, að reglur þær, er Vindhælis- og Engihlíðar hreppsnefndir komu sjer saman um 4. marz og 17. nóvbr. 1875 um notkun fjallhaga þeirra, er hjer getur um, komi í bága við fjallskilareglugjörð þá, er sýslunefndin í Húnavatnssýslu samkvæmt 39. gr. sveitarstjórnartilskipunarinnar hefir samþykkt fyrst til bráðabirgða 12. júní 1875, og síðan fyrir fullt og allt 14. febr. 1877, og með því heldur eigi hefir komið til tals, að reglur þessar rýri rjettindi annara hreppsfjelaga, verða hjer með hinir áfrýjuðu sýslunefndarúrskurðir frá 12. júní 1875, og 14. febr. 1877 felldir úr gildi.

— *Brjef landshöfðingja til amtmannsins yfir suður- og vesturumdemínu um sparísjóð á Ísafirði.* — Eptir að hafa meðtekið bónarbrjef forstöðunefndarinnar frá 19. febr. þ. á. hefi jeg samkvæmt tilsk. 5. janúar 1874 um hlunnindi fyrir sparísjóði á Íslandi veitt sparísjóðnum á Ísafirði öll hlunnindi þau, er getur um í nefndri tilskipun um 5 ára tímabil, er teljist frá 11. júní þ. á. þó með þeim skilyrðum: að ábyrgð sú er stofnendur sjóðsins hafa með 2. grein samþykktar 19. apríl 1876 tekizt á hendur, ekki skerðist, að ákvarðananna um reikningsskil í samþykkt sjóðsins sje nákvæmlega gætt, og að send sjeu landshöfðingja á ári hverju eptirrit af reikningum hans; svo ber og að skýra landshöfðingja frá sjerhverri breytingu, er kynni að verða gjörð á samþykktinni frá 19. apríl

Hinn 25. júní 1879.